

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 23

Dttende Møde.

Tirsdagen den 12te Februar.

(Fortfat.)

Borgen (forts.): Det er ogsaa min Mening, at man roligt kan overlade til Formanden, i mange Tilfælde at afgjøre en Sag ved sin Stemme, men det er ikke fra den Side, jeg har betragtet Sagen; det er nærmest fra Formandens Side, og det er hans Ret, som jeg troer, der bør værnes om ved dette Spørgsmaal. I det Dieblif Formanden afgiver sin Stemme, naar forresten Stemmerne ere lige, tager han aabenbart Parti i en Sag; idetmindste seer det saaledes ud, og om han end afgiver sin Stemme med den største Samvittighedsfuldhed, saa troer jeg dog, — og den menneskelige Naturs Skrobellighed berettiger til at troe det, — at det af dem, han stemmer imod, vil blive antaget, at han har fulgt et vist Parti, og derved vil han uundgaelig undergrave det Tillidsforhold, der skal og maa bestaae mellem ham og Forsamlingen. Var nu Spørgsmaalet blot om Sager af mindre Betydning, saa kunde der maaſkee være mindre Betænkeligt ved at fordre dette af Formanden; men naar der er Spørgsmaal om Sager af særdeles Vigtighed, der gribe ind i Fædrelandets aller vigtigste Anliggender, saa troer jeg, at Formanden; — han være nok saa stærk og tillidsfuld, — to ja tre Gange vil betænke sig paa ved sin Stemme at afgjøre en saadan Sag, og det ikke alene af Hensyn til sig selv men ogsaa af Hensyn til Sagen; — af Hensyn til Sagen, fordi han maa vide, at det er høist tvivlsomt, om en Sag, mod hvilken Halvparten af Folkets Repræsentanter have erklæret sig, vil kunne udgaae som Lov med den Fortrosthing, at ville blive til Gavn for Landet og modtaget med Velvillie af Nationen. Som bekendt, er der ogsaa Lande, hvor der, for at have et Lovforslag til Lov, fordres en langt større Majoritet

end den, der her i Thinget er fastsat, nemlig blot absolut Majoritet. Med Hensyn til sig selv, da vil han aabenbart i saadanne Tilfælde ikke alene stille sig imellem Forsamlingens enkelte Medlemmer, men ogsaa imellem Forsamlingen og Regeringen, og begge Dele maae ansees lidet ønskelige. Jeg har ogsaa tænkt mig, at der kunde være Tilfælde, hvor Formandens Stemme kunde være af særdeles megen Vægt og Indflydelse; men det skulde ikke være, naar Thinget var deelt i to Dele, men naar det var enigt og tætsluttet og derved stærkt. Jeg tænker mig som Exempel et Tilfælde, som vi ville haabe aldrig vil indtræde i vort Fædreland, at det blev Formandens hæderlige Kald at forsvare Landstingets Ret mod mulige Angreb og Overgreb — da vil hans Stemme have Vægt, fordi det er Udtalelsen af det samtlige og enige Things Stemme. Men naar Forsamlingen deler sig i to lige store Dele, saatager den selv sin Styrke og unddrager Formanden den Styrke, som han skulde have af dens Sammenhold og Enighed. Hertil kommer, at Formanden efter den foreliggende Bestemmelse skal afgive sin Stemme, selv i det Tilfælde, naar det strider mod hans inderste Følelse at erklære sig enten for eller imod et af de Alternativer, som foreligge. Han bliver derved bragt i en Stilling, som ingen Anden af Thingets Medlemmer; han bliver berøvet sin Stemmefrihed, og jeg antager, at det er en Ret, som Thinget er aldeles uberettiget til at fratage ham, saavist som Stemmefriheden er en Ret, som Enhver ubetinget kan gjøre Fordring paa.

Hertil kommer, at det vistnok er en meget daarlig Trost, der er Formanden leevnet i den Udvei, som staaer ham aaben, ved at han i paakommende Tilfælde kan sige Nei. Thi deels kan denne Udvei slet ikke komme i Betragtning, naar han slet ikke vil stemme for noget af de